

מת (ירושלים) 52490-10-25 - נפתלי הרץ הלוי נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 52490-10-25 מדינת ישראל נ' הלוי(עציר)
תיק חיצוני: 459329/2025

לפני כבוד השופט אופיר טישלר

המבקשים
1. המבקשים
2. נפתלי הרץ הלוי
3. נחמן הלוי

נגד

המשיבה
בשם המבקשים עו"ד רותם טובול ועו"ד שלום בן שבת
בשם המשיבה עו"ד סוואלם טזרה

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטה שבה נקבע קיומן של ראיות לכאורה, וזאת בשל קבלת חומר חדש, שלשטת המבקשים יש בו כדי להוביל למסקנה כי חל כרסום עמוק בתשתית הראייתית הלכאורית, באופן שמצדיק את בחינת אפשרות שחרורם של המבקשים מהמעצר.

2. נגד המבקשים הוגש ביום 30.10.25 כתב אישום הכולל שני אישומים. באישום הראשון, המיוחס לשני המבקשים, מיוחסות להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין. המבקשים הם אחים. המתלונן משמש כגבאי של הרב אליעזר ברלנד. בכתב האישום נטען, כי בליל 14.10.25, בחצות הלילה לערך, צעד המון רב בעקבות הרב ברלנד ללוותו לביתו. בהמון היו גם המבקשים. בשלב מסוים נכנס הרב ברלנד לבניין מגורים ברח' החומה השלישית 14. אנשים רבים ביקשו להתקרב לרב ברלנד, ובתוך כך דחק מבקש 2 את המתלונן פנימה לתוך הבית, ובהמשך הכה אותו באגרופ לפניו ובעט בו במבושיו. בהמשך ארבו המבקשים ושני אחים נוספים למתלונן ובעת שהלך לעבר ביתו ברח' הנביאים חסמו את דרכו, ותקפו אותו בכך שהכו אותו מכות נמרצות בכל חלקי גופו, כאשר מבקש 2 מכה את המתלונן באמצעות אגרופן. בעוד המתלונן מוכה ומדמם הוצא מבקש 2 מכל גז פלפל וריסס באמצעותו את פניו של המתלונן. למתלונן נגרמו חבלות ממשיות.

באישום השני, המיוחס למבקש 2 בלבד, מתואר כי בהמשך למתואר באישום הראשון, ביום 25.10.25 הגיע המבקש לביתו של המתלונן, דפק על דלת הבית וכשפתח אחד מילדיו הקטינים של המתלונן את דלת הבית, נכנס המבקש לבית ללא הסכמה. אז ניגש המבקש אל המתלונן ואיים עליו בכך שאמר לו: "כדאי לך להסיר את התלונה", וגם: "יש לך ילדים, עדיף לך שזה ייגמר פה ותסגור את התיק". במהלך הדברים הזעיקה אשתו של המתלונן את המשטרה למקום, ובהגיע כוח שיטור למקום ניסה המבקש לברוח בריצה, ובתוך כך דחף שוטרת, השתולל והתנגד למעצר.

3. בדיון שהתקיים ביום 3.11.25 חלק ב"כ המבקשים תחילה על קיומן של ראיות לכאורה לעניין האישום הראשון בלבד, אך לאחר שבית המשפט, שעין בתיק החקירה, העיר את הערותיו, משך ב"כ המבקש את התנגדותו.

4. בתמצית קצרה אתאר, כי כתב האישום מבוסס על הודעות המתלונן, שזיהה את המבקשים בוודאות כמי שתקפו אותו ביחד עם שניים מאחיהם. בהודעתו מסר המתלונן כי המבקשים תקפו אותו גם בעבר ושיער כי אפשר שטינתם כלפיו נובעת מתפקידו כגבאי הרב. המתלונן ציין את שמותיהם של מספר אנשים שהיו עדים לאירועים: נחמן הדר, נתן ברזילי, זאב זינגר וישעיהו שיניוק. נגבו עדויות משלושה מהם - הדר, זינגר ושיניוק, שתמכו בגרסת המתלונן ואישרו אותה. כמו כן בתיק תצלומים של המתלונן מליל התקיפה, שבהם הוא נראה חבול ומדמם, ותיעוד רפואי מבית החולים המאשש את טענותיו. כעולה מדו"חות פעולה של שוטרים שהוזעקו לזירת האירוע באותו לילה, הקריאה התקבלה בשעה 00:38, ובהגיעם למקום מצאו את המתלונן כשהוא פצוע ומעורפל הכרה, ועדי ראייה שנמצאו במקום מסרו את שמותיהם של המבקשים כמי שתקפו את המתלונן. נוכח הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה הוריתי על הכנת תסקירי מעצר בעניינם של המבקשים.

5. טרם שהתקבלו תסקירי שירות המבחן הגיש ב"כ המבקשים בקשה לעיון חוזר בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. ב"כ המבקשים טען כי בידו סרטוני מצלמות אבטחה המוכיחים כי עדויות עדי התביעה אינן אמת. מדובר בשני סרטונים. נטען כי סרטון אחד נלקח ממצלמות אבטחה של בית ספר ברח' עידו הנביא 10, הסמוך למקום האירוע. לפי הטענה, מדובר בסרטון המתעד את פינת הרחוב הסמוכה למצלמה, בתאריך 14.10.25, בין השעה 00:26 ל-00:34, ובשעה 00:28 נראה המתלונן במשך כדקה כשהוא פוסע ברחוב ולא ניכרים עליו סימני חבלה, זאת באופן שאינו מתיישב עם גרסתו. הסרטון השני נלקח ממצלמת אבטחה שהוצבה בחדר המדרגות בביתו של העד שיניוק. על פי המונה שבצד בתמונה, הסרטון מתעד את חדר המדרגות בתאריך 4.10.25, כאשר בשעה 10:23, נראה שיניוק עולה במדרגות לביתו ולא יוצא ממנו עד לסוף הסרטון. לסרטון צורף מכתב הבהרה שעליו חתום טכנאי מצלמות אבטחה, הקובע כי התאריך והשעה בצד הסרטון אינם נכונים ולאמיתו של דבר "זמן האמת" של ההתרחשות הוא 14.10.25, החל מהשעה 22:40. טענת ב"כ המבקשים היא, שאם נקבל את האמור בחוות הדעת, משמעות הדבר היא ששיניוק נכנס לביתו כבר בשעה 00:03, ויש בכך לסתור את גרסתו כי הוא היה עד לתקיפה המאוחרת של המבקשים את המתלונן, ברח' הנביאים, כחצי שעה לאחר מכן.

6. בדיון שהתקיים בפניי חזרו ב"כ המבקשים על טיעוניהם. ב"כ המבקשים הרחיבו את טיעונם גם

אל ראיות שאינן נוגעות לחומר החדש. מדובר בטענות שנשמעו בעבר ונקבע לגביהן כי אין בהן להביא למסקנה בדבר חולשה ראייתית. כך, למשל, שבו ב"כ המבקשים וטענו כי לא נגבו הודעות מכל עדי הראיה האפשריים וכן כי לא נגבו הודעות מעדים "ניטראליים". כמו כן, טענו כי אין בחומר הראיות אין אינדיקציה לכך שהחוקרים ביקרו בזירת האירוע ולא נערך בירור לגבי קיומן של מצלמות אבטחה שתיעדו את האירוע. ביחס לנקודה זו נטען, כי האירוע המתואר בסעיף 4 לכתב האישום אירע לכאורה בפתח ביתו של הרב ברלנד, וידוע כי המקום מתועד על ידי מצלמות אבטחה. עוד נטען, כי אין בתיעוד הרפואי כל אינדיקציה התומכת בטענת המתלונן כי במהלך האירוע התיזו התוקפים לעבר פניו גז פלפל. המשיבה אינה מקבלת את הטענה כי בסרטונים יש כדי להביא לשינוי התמונה הראייתית, וודאי שאין בהם כדי למסקנה בדבר כרסום עמוק בתשתית הראייתית.

דין והכרעה

7. בפתח הדברים ראוי להזכיר כי איננו עוסקים בראיות לכאורה בתחילת שלב המעצר, אלא בבקשה לעיון חוזר, שלגביה המבחנים הם אחרים. הוראת סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, קובעת כי עצור רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצרו "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

8. הבקשה שלפניי לא הוגשה בשל ראייה או עובדה חדשה שהתגלתה במהלך המשפט, ולא בשל שינוי נסיבות או חלוף הזמן. הבקשה הוגשה כיוון שהמבקשים קיבלו לידיהם סרטוני מצלמות אבטחה התומכים לשיטתם בטענה כי לא ייתכן שהמתלונן הותקף במועד ושעה שנטענו בכתב האישום, וכי עדי התביעה לא דיווחו אמת בהודעותיהם. איני סבור כי טענה זו מצדיקה בקשה לעיון חוזר, ואנמק.

9. ראשית, יש טעם בעמדת המשיבה כי החומר החדש אינו מצביע בהכרח למסקנה שמבקשים ב"כ המבקשים ללמוד ממנו. ביחס לסרטון הראשון, ככל שיינתן אמון בתאריך ובשעה המופיעים במונה, שכן אין ודאות שהללו נבחנו ונבדקו כראוי, כל שניתן ללמוד ממנו הוא שהמתלונן צעד ברחוב עידו הנביא בשעה 00:28. ככל שנכונים הדברים, מדובר בהתרחשות מאוחרת לתקיפה שאירעה בפתח הבית ברח' החומה השלישית, אך עדיין לפני התקיפה השניה והקשה שאירעה סמוך לרח' הנביאים 22, מעט לפני השעה 00:38. למותר יהיה לציין, כי לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמתלונן אכן הותקף סמוך לפני אותה שעה, שכן בהגיע מד"א וכוח שיטור למקום נמצא המתלונן במקום כשהוא פצוע, מדמם ומעורפל הכרה, ועל כך מלמד גם התיעוד הרפואי מבית החולים זמן קצר לאחר מכן. מה לי אפוא בסרטון המלמד כי בשעה 00:28 צעד המתלונן ברחוב בדרך לביתו? נוכח האמור מתבקשת שאלה נוספת: אם המתלונן אכן הותקף בצורה קשה כל כך בידי אחרים ולא בידי המבקשים, איזה טעם שבהיגיון יש בכך שיחליט לטפול אשמת שווא דווקא על האנשים שלא תקפו אותו? וכיצד ניתן להסביר את העובדה שגם עדי הראיה מסרו כולם כי הוא הותקף בידי המבקשים? לשאלות בסיסיות אלה לא ניתן מענה לא בהודעותיהם של המבקשים ולא בטיעוני באי כוחם.

10. באופן זה ניתן להשיב גם לטענה שביקשה לקעקע את עדותו של עד הראיה זינגר. זינגר מסר בחקירתו כי הוא היה עד לאירוע התקיפה השני של המתלונן בליל 14.10.25, וכי הוא הבחין באדם בשם ישראל כלפא שלאחר התקיפה סייע למתלונן להגיע לדירה של הרב ברלנד. לטענת המבקשים, בסרטון יש כדי לקעקע את גרסתו. זאת שכן, בדקה 00:33 בסרטון, נראה אותו כלפא צועד בשלווה עם אדם אחר ברחוב. ביחס לכך ניתן להשיב בשלושה ראשית, כאמור, אין ודאות בדבר נכונות התאריך והשעה המופיעים בסרטון. שנית, כלפא סירב למסור עדות במשטרה, כך שגרסתו אינה מונחת בפני בית המשפט. ושלישית, התקיפה התרחשה דקות לאחר מכן, וגם לאחר צפיה בסרטון לא ניתן לשלול את גרסתו של זינגר. סופו של דבר, אני מוצא שמדובר בטענה שאין בה כדי להפריך את גרסת העד זינגר, ומקומה להתברר בשלב שמיעת העדויות בהליך העיקרי, ובפני המבקשים פתוחה כמובן הדרך לזמן את כלפא להתייצב לעדות מטעמם.

11. אשר לסרטון השני, שתיעד את חדר המדרגות בבית שבו מתגורר העד שיניוק - מדובר בסרטון שמתעד על פני הדברים התרחשות מתאריך אחר, 4.10.25. ההסבר שמסר טכנאי מצלמות האבטחה מטעם ההגנה, מקומו להיבחן על ידי המותב הדין בתיק, שכן הטכנאי יידרש לתת הסבר לגבי פעולות שביצע ולגבי אופן הסקת המסקנה שאליה הגיע. ייתכן אף שהמשיבה תבקש להעמיד חוות דעת נגדית של מומחה משטרה. בית המשפט שישמע את עדותו של שיניוק, את עדות הטכנאי ואולי גם את עדות מומחה המשטרה, הוא שיחליט בסופו של דבר אם יש להעדיף את טענת המבקשים, אם לאו. יתירה מכך, ניתן להתרשם כי אין הלימה בין המרת התאריכים והזמנים במכתבו של הטכנאי, לבין קביעתו כי "קיימת סטייה כוללת של: 10 ימים, 10 שעות ו-20 דקות". האמור אך מחזק את המסקנה, כי אין מדובר בעובדות חדשות, אלא בראיות שלאורן מבקשים ב"כ המבקשים לסקור ולנתח את חומר הראיות מחדש.

12. למעלה מן הצורך, אתייחס בתמציתיות רבה לכמה מהטענות הנוספות של ב"כ המבקשים. לעניין הטענה, כי האירוע המתואר בפסקאות 4 ו-5 באישום הראשון אירע בפתח ביתו של הרב ברלנד ובידוע כי המקום מרושת במצלמות אבטחה, מדובר בטענה שאף אחד מרכיביה לא נתמך בראיות ואינו בגדר ידיעה שיפוטית. אשר לטענה, כי עדי מפתח לא נחקרו מסיבות שאינן ברורות - על כך יש להשיב, כי כעולה מתיר החקירה נעשו מאמצים לזמן את כלל העדים הרלוונטיים. התייצבו שלושה עדים שונים שתמכו בגרסת המתלונן. המבקשים, לעומת זאת, לא העמידו הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לשיטתם טפלו עליהם עדי התביעה עלילת שווא. עדים נוספים לא התייצבו על אף שזומונו מספר פעמים למסור את גרסתם. לכך ניתן הסבר מסוים בגרסת המתלונן, שמסר כי אנשים יימנעו מלמסור עדות בתיק בשל פחד מפני המבקשים. הטענה כי אין אינדיקציה לכך שהמתלונן נפגע במהלך האירוע מגז פלפל, אינה נכונה. התעודות הרפואיות מלמדות כי עיניו של המשיב נחשפו לגז פלפל והוא נצרך לשטיפה, ועובדה זו עולה גם מעדויות עדי הראיה.

13. נוסף לכל האמור, ההתרחשות המתוארת באישום השני, שגם לגביו נקבע שישנן ראיות לכאורה ברמה הנדרשת, מחזקת לטעמי במאוד את גרסת המתלונן. לגבי אישום זה נקבע שישנן ראיות לכאורה ואין כל הצדקה לערוך דיון מחדש בקביעה זו. משכך, אני מוצא כי העובדה

שכעשרה ימים לאחר התקיפה האלימה התייצב מבקש 2 בביתו של המתלונן ואיים עליו שאם לא יחזור בו מתלונתו, יאונה לו רע, מחזקת כשלעצמה, באופן ממשי, את גרסת המתלונן ביחס לאירועי האישום הראשון.

14. יתירה מכל זאת, לא בכדי דרש המחוקק כי על נאשם המגיש בקשה לעיון חוזר בטענה לכרסום בתשתית הראייתית להצביע על **עובדות חדשות**. ויודגש: עובדות חדשות, ואין די בניתוח של עוצמת הראיות. אין בסרטונים המתעדים זירות אחרות במקטעי זמן מסוימים, ואשר טרם נערכו לגביהם בחינה מקצועית ובירור ממצה, כדי לעמוד ברף הנדרש לצורך עיון חוזר - רף של "מהפך ראייתי", או "שינוי דרמטי", או "כרסום עמוק" בתשתית הראייתית הלכאורית, עד כדי כך שניתן לומר ש"הקערה נהפכה כליל על פיה", והשינויים בתשתית הראייתית הם כאלה "שמוטטו את ראיות התביעה" (ראו מיני רבים בש"פ 2742/23 מדינת ישראל נ' ירין סוכר (7.5.2023), ובש"פ 3409/18 בריל נ' מדינת ישראל (3.6.2018)). גם אם הסרטונים מעלים קושי מסוים ביחס לראיות התביעה, מדובר בעניין שעל המותב שדן בתיק העיקרי לענות בו, ובשלב זה אין לומר כי מדובר בכרסום ראייתי שיש בו להצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר.

15. על יסוד האמור, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"ו, 15 ינואר 2026,
במעמד הצדדים.